

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1935

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΟΥΛΗΣ 1 (Β' ΟΡΟΦΟΥ)

ΤΗΛΕΦ.: ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ 24.263 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ 28.863

ΣΗΜΕΙΩΣΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΝΙ

Οι χειμωνιάτικοι κινηματογράφοι άνοιξαν, ή άνοιγουν σήμερα-αύριο. Και όμως οι καλοκαιρινοί δεν έκλεισαν ακόμα.

Η Αθήνα δεν ξη, βλέπετε, ούτε λεπτό χωρίς την παρηγοριά του μαγικού πανιού. Ούτε μιάς εβδομάδας άνασασμό δεν μās δίνει ή Γκρέτα Γκάρμπο. Την άλατρεύαμε ως χθές ξεκάλαστοι, με τή λινά μας, κάτω από τόν άτέλειωτο χορό τών άστρων, πίνοντας άχνιστές γκαζόδες και γλάφοντας παγωμένα σεραμπέτια. Και από σήμερα θα την λατρεύουμε, με τή πανωφόρια μας στη χλιαρή θαλάσση του καλοριφέρ, ροκανίζοντας ψημένα κάστανα κι άκούγοντας τή βροχή να χτυπά με τή δάχτυλά της τή σκεπή τής κλειστής σάλας, και τόν άνεμο να σφυρά πίσω απ' τή παρθούρα τής.

Ο κινηματογράφος είναι ό θεομής σύντροφος του χειμώνα μας κι ό παρηγορικός δροσιότης του καλοκαιριού μας. Ο σημερινός Αθηναίος μπορεί να μην έχη φίλους, μπορεί ν' άποφεύγη τή ζωή, ή μπορεί ν' άποφεύγει από κείνην. Αλλά είτε πλούσιος, είτε φτωχός, είτε κοσμικός, είτε όρημητής, είτε εύτυχιμένος, είτε δυστυχής, έχει στη διάθεσή του μιά εύτυχία, που δεν ήθεσαν οι πρόγονοί του... Ένα πλήθος οικίες, ένας κόσμος από φατεινές οικίες του παραστέκου προθύμως να γεμίζουν τή κενά τής ζωής τους με τή δική τους ζωή και τή χάσματα τής ψυχής του απ' τή περισσεία τών παθών τους και τών πόθων τους...

Τι κι αν είσθε μιά φτωχή κοπέλλα, μιά απ' τής μυριάδες φτωχές κοπέλλες τής μεγάλης πόλεως, που μοχθούν τρεις ώλόκληρες μέρες για να κερδίσουν την άπαραίτητη πολυτέλεια μιάς μεταξωτής κάλτσας!... Τι με τούτο!... όταν, κάθε βράδυ, όχτιώ με δέκα, ζήτε τό άνεμο τής πλοισιάς χρωσαλλίδας, όταν κάθε βράδυ τό ένα ή τό άλλο χροστό πριγκιπόπουλο έρχεται και σας κάνει μιά πλατεία έκπαικτη θεοβάντσα και άκούμα μπρός στα ποδαράκια σας, δίπλα-δίπλα, τό έπιφος του, τήν καρδιά του... και τό περιπόλι του!... Η, τι σημασία έχει που ζήτε στο ήμιπόγειο του Αγίου Παντελεήμονος, άραυό δύο ώρες, δυό δ-λόκληρες ώρες του εικοσιτετράωρου σας κερνούσ μεσα στη λάμψη βασιλικών σαλονιών και παραδεισιακών πάκων, ανάμεσα σε κυρίες του μεγάλου κόκκου και σε κυρίες με φάρμα, μέσα στη «μεγάλη ζωή» του Μόντε-Κάρλο ή τής «Πίσσης Αβενγρό». Κ' ύστερα, τή ταξίδια!... ε' άτέλειωτα άνασαστικά ταξίδια τής θόνης, που χωρίς κόπους και χωρίς έξοδα — τό πολύ τήν αξία μιάς γκαζόδας! — σας γυρίζουν στα πιά μακρυνά και στα πιά άκριβά μέρη τής γής... Τή μιά μέρα κάνετε «οιά» στο Νταβός, τήν άλλη λιάζεστε στη θαλάσση τής Κωνστικής Ακτής... Άλλοτε πάλι ή «ζούγκλα» σας δέχεται στην ύγρη, καταπράσινη άγριαλιά τής, τή γεμάτη λαχάρια ζωής και μυστηρίου... Η λατινική Αμερική με τή λαγυμένη άτμοσφαιρα του πάθους... Κ' ή άλλη Αμερική, με τό γρήγορο και ψυχρό κάλυμό τής... Και οι Ίνδιες με τό μυστικό και τή σιωπή τους... Και ή Κίνα με τό θόρυβο και τή πιτσιλιότητα τής άτέλειωτης αιματοχυσίας... Κι ό Ειρηνικός με τής χλιαρές του νύχτες που μελέν για έρωτα... Κι ό πόλος με τό λευκό του μυστηρίου. Όλη ή όψη τής γής να στριφογυρίζει έκαστό, διακόσια βήματα μακρυνά απ' τό κρεβάτι σας!... και να σας παρασέρη κι' έσας στο τρελό τής γύρισμα!... έσας, τόν ιπάλληλο, τή δακτυλογράφο, τόν αχμάλωτο τής Αθήνας, που οι άλυσσιδες σας δεν σας άφίνουν να πάτε πιά μακρυνά απ' τό Κακοάλεσι!...

Θά μου πητε ίσως!... Όλα αυτά δεν είναι παρά οικίες, είδωλα, όνειρα!... όνειρα κομμένα στο μέτρο τών πόθων μας... όνειρα μιάς ζωής που δεν είναι ή δική μας.

ΣΤΕΦ. ΧΑΡΜΙΑΝΗΣ

ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΧΟΛΙΤΣΕΡ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟΡ

ΝΑ μονοπάτι άνήσκωτο οδηγεί απ' τό άλσος στο σπίτι του ποιητή. Όταν από τής τρεις πλευρές του κιονωτού προθάλαμου του ταπεινού και μονόπατου αυτού σπιτιού, σηκωθούν οι κουρτίνες, βλέπεις μακριά μπροστά σου ένα διάστημα άπεριόριστο στρωτό και γυμνό. Τό γεμάτο φεγγάρι σκορπίζει τό φώς του πάνω στον άπόβραδο ούρανό ενώ φέγγει άκόμα τό μούχρωμα.

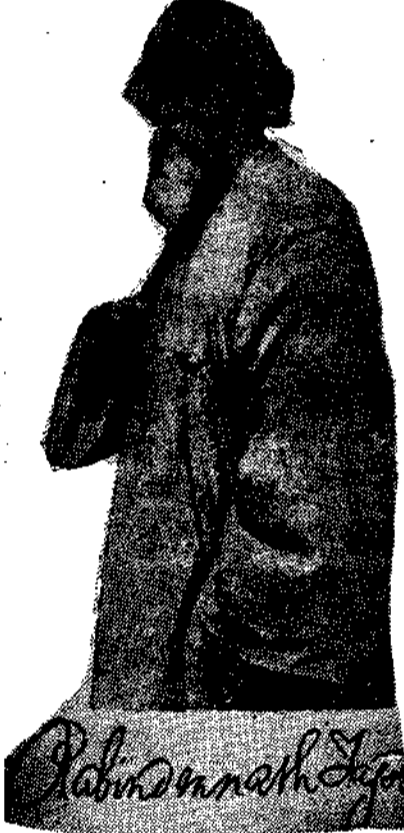
Για να μιλήσω ελικρινά, τής τελευταίες τούτες μέρες πούχαν προσηγηθεί στον έργομό μου, είχα γίνει άρκετά διαταχτικός κι άμήγανος. Μόλις είχα λάβει τό γράμμα μου, ό Ταγκόρ μούχεν άποκριθεί εύγενικά πώς με περιμενε. Έγτιμούσα πολύ τόν ποιητή γιατί είχα γυρίσει πίσω στην άγγλική κυβέρνηση τής τιμητικές διακρίσεις που τούτε άποείμει, καθώς και τόν τίτλο του Σέρ (άν και, αυτός προσωπικά, δεν μπορούσε νάγει κανένα παράπονο με τούς Άγγλους), και γιατί δεν έστεργε να παραδειχτεί τή βρετανική πολιτική στις Ίντιες, συνάμα τόν άγαπούσα για τής διαλέξεις πουχε δώσει στην Αμερική κατά τό νασιοναλισμού. Αλλά, από τόλλο μέρος, τί θάπρεπε κανείς να σκεφτεί όταν διάβαζε στις έφημερίδες, μαζί με τήν είδηση τής καινούριας νηστειας του Μαγάρμα Γκάντι, πώς ό ποιητής δέχτηκε στο Άσραμ του τό Διοικητή τής Μπεγγάλης Λόρδο Λάβττον κι όλη τήν άκολουθία του; Και πώς έπίσημες παραστάσεις είχάν δοθεί από τούς μαθητές του κ' ένα τσάι στρωθεί μέσα στο δάσος τής μαγγυλίες προς τιμή του αντιπρόσωπου τής βρετανικής κυβέρνησης; Ύστερα, πώς να δικαιολογηθεί ή έπιστολή με τή εύχαριστήρια πουχε στείλει ό Ταγκόρ στο Μουσσολίνι, έπιστολή έπίσημη, είναι άλήθεια, αλλά σε τόνο τόσο έγκάρδιο; Ό διοχτάτορας είχε στείλει στο Σαντινικεταν, ένα φασισητή καθηγητή μ' ένα βαγόνι ιταλικά βιβλία, κι ό Ταγκόρ είχε δηλώσει πως από τότε κ' ύστερα ένας δέσμος είχεν άποκατασταθεί ανάμεσα στους δυό σπουδαιότερους πολιτισμούς τής ανθρωπότητας!

Όλα αυτά δε βρισκόταν σε τέλεια άρμονία. Όλα αυτά που χαλούσανε λίγο τή διάθεση.

Οι Ίντιες κι ό Γκάντι, ό ευρωπαϊκός κόσμος κι αυτός ό άχτινοβόλος άνατολικός άστερισμός, αυτά είτανε τή κύρια θέματα τής όμιλίας μας. Ό Ταγκόρ παραλήλιε τή μεγάλη όλική πενία του ίνδικού λαού, που δεν μπορούσε να έλαττωθεί παρά μόνο με τόν περιορισμό τών γεννησιών, με τό προοδευτικό φτώγεμα τής ψυχής τής βιομηχανοποιημένης Δύσης, όπου οι έξωτερικές μορφές τής ζωής άλέθονται από τή μηχανή κι όπου τό είδωλο πιά του ανθρώπου κατόντησε τό «ρεκόρ», τόσο στην ειρηνική όσο και στην έξολοθρευτική εργασία. Ό ποιητής φανέρωσε τή λύπη του για τή επίδραση του κολασμένου αυτού μηχανικού πολιτισμού πάνω στη φύση του ίντου, φύση βαθειά, καμωμένη από παγκόσμια αγάπη, που άγκαλιάζει με τήν ίδια θερμή κάθε ζωντανό πλάσμα. Οι Ίντιες, είπε τέλος, περιμένουν με λαύρα τή φωνή που θά τής σώσει από αυτή τή διασφορά.

—Κι ό Γκάντι; Ό ποιητής κατηγόρησε τόν Γκάντι πώς έδωσε στο λαό πλιά στάλλα είδωλα και ξόανα του παρελθόντος καινούρια είδωλα

και ξόανα. Έννοούσε τή «Σάρκα» (τό ροδάνι) και τήν άγέλαδα, που ό Γκάντι καλούσε τούς όπαδούς του να τήν τιμούνε και να τήν προστατεύουν. Ένα είδωλο, ένα ξόανο, δήλωσε ό Ταγκόρ, σημαίνει τήν καταστροφή τής ιδέας που πρόκειται να άσθητοποιήσει. Η ιδέα εξαφανίζεται και διασκορπίζεται πίσω από τό σύμβολο και τότε αυτό εισώρει μέσα βαθιά στη συνεί-

δηση του πρωτόγονου ανθρώπου. Τά σύμβολα καταστρέφουν τήν ιδέα τής πίστης. Δεν πρέπει, όπως συμβαίνει σήμερα, να τιμούμε τήν Ίνδική ως τό αξιόβεβαστο σύμβολο τής άνατολικής σκέψης. Αν, λόγου χάρη, θέλανε πάντα να παρομοιάζουν τό πρωί μ' ένα λουλούδι, θά γινόντουσαν φτωχότεροι κατά μιάν εικόνα και πλουσιότεροι κατά μιά κοινοτοπία.

Ό Ταγκόρ έπέμεινε πάνω στη διάσταση (άνθρωπίνως τόσο νοητή!) που άπάρχει ανάμεσα στις δικές του τής ιδέες και του Γκάντι, παρά τήν έγτιμηση, και μάλιστα τό σεβασμό, που τούγει. Πρόστεισε συνάμα πώς ό «θρόνος του Γκάντι» θάσβηνε πολύ γρήγορα.

Η γνώμη αυτή, που μ' έναν τρόπο σχεδόν τσερετύπο είχα άκούσει από τόσα πρόσωπα, δε με ξάφνισε πάνω στα γέιλη του ποιητή. Πώς μπορούσε να συμβεί διαφορετικά; Ό Γκάντι κι ό Ταγκόρ είναι δυό κόσμοι βαθιά διαφορετικοί κ' ίσως χωρισμένοι ό

ένας από τόν άλλο με μιάν άβυσσο. Οι δυό μαζί ένωμένοι, για να μεταχειριστώ τήν ώραία εικόνα του Ρομάν Ρολλάν, που τούς συγκρίνει με τό μεγάλο ποταμό τής Δύσης, τόν Ίντο, και με τόν έρδ ποταμό τής Ίνδικής, τό Γάγγη, συναποτελούνε τήν Ίνδική, τήν άρχαία πατρίδα τής θρησκείας, τής ποιήσης και τής ανθρωπίνης άξιοπρέπειας.

Δειπνήσαμε ύστερα κατά τόν ευρωπαϊκό τρόπο.

Κατόπι, με τό φώς του φεγγαριού που άνεβαίνει μεγαλόπρεπο, γυρίζουμε στο δάσος τής μαγγυλίες, απ' όπου άκούσαμε να σηκώνεται, μακρινός και κυματιστός, ένας γυναικείος χορός, ένα τραγούδι βαθύ, μακρόσυρτο κ' ύστερα ξαφνικά όρημητικό, σαν κραυγή έκστασης και γαράς άνάταμα μέσα στην άστροματάναχτα.

Μέσα από τό άλσος, κ' ύστερα μέσα στην άνοιχτή έξοχη, άργοδιαβαίνει, μελετώντας τάνθησιμα καρτέρια, μιά συντροφιά από νέες κοπέλλες. Είναι οι μαθητρίες του Άσραμ, οι νεαρές Ίντες οι άργοντογενήμενες. Φορούν όλες στο κεφάλι τό ίνδικό πέπλο κ' είναι ντυμένες τό «σαρί», σαν όλες οι γυναικές τής γάρμας. Βαδίζουν τραγουδώντας, σφυγμένες ή μιά κοντά στην άλλη, όμο με όμο. Δεν μπορώ να καταλάβω τή λόγια, αλλά τό γλυκό και τρυφερό γορικό τραγούδι από τή ώραία τούτα και σκοτεινά κορίτσια που μās μεταφέρει στο νυχτερινό, άστερωμένο ούρανό, κυριεύει τήν καρδιά μου και τή γιομίζει με τήν άνείπωτη σαγήνη τής άνατολικής έρωτικής.

Η μικρή μας συντροφιά σταματάει στην άκρη του δρόμου. Χωρίς να διακόφουνε τό τραγούδι τους, ό σκοτεινές μορφές διαβαίνουνε πλάι μας και προσκλίνουμε μπροστά σε μās, που κι όλα έχουμε σκύψει τό κεφάλι για να τής χαιρετίσουμε. Μέσα από τή δέντρα, όλοένα πιά γλωμά, άκούεται τό τραγούδι από τούς παρθενικούς λαμούς.

«Δεν άκούετε τό άλαφροπάτημά του; Ζυγώνει, ζυγώνει αιώνια. Κάθε στιγμή και κάθε αιώνα, κάθε μέρα και κάθε νύχτα, ζυγώνει, ζυγώνει αιώνια.»

Και κάθε πρωί, πριν από τήν άνατολή του ήλιου, γοροί από νέα παιδιά τρέχουνε μέσα στο δάσος για να τόν χαιρετήσουν. Οι καθάριες φωνές τους σμίγουν σ' ένα τραγούδι όλο θερμή. Κάθε πρωί, τή λόγια του ποιητή, βγαίνοντας από τής άγνές αστές παιδικές ψυχές, χαιρετούνε τή μέρα που ανατέλλει πάνω στην Ίνδική.

Πριν ακόμα γαράξει ή μέρα, οι μαθητές, οι καθηγητές, οι κάτοικοι του Σαντινικεταν πηγαίνουν στο τζαμάτο περίπτερο που βρισκεται στην άκρη του άλσους με τής μαγγυλίες για νακούσουν από τό στόμα του ποιητή τήν πρωινή προσευχή.

Σιγαλά-σιγαλά, καθώς τό αύγινό φώς, άνηχάει τό τραγούδι από τή νέα κορίτσια που ζυγώνουν. Κορίτσια κι άγόρια παίρνουνε θέση γύρω από τό γυαλοφραγμένο περίπτερο. Σήμερα βρισκόμαστε κεί και μεις. Μέσα στο ύπόστεγο, είναι καθισμένοι πάνω σε χαλιά οι ήλικιωμένοι άντρες, οι καθηγητές κ' οι συνεργάτες του Άσραμ. Πιά μπροστά, εκεί που θά σταθεί ό ποιητής, πάνω στο μαρμάρινο έδαφος, είναι βαλμένα τρία χαμηλά σκαμνιά από λευκή πέτρα. Στο μεσιάνο, πούνα τό γαμηλότερο, είναι ριγμένα τρία κλωνιά κίτρινα ροιάνθημα όλανθισμένα. Μέσα από ένα μικρό κύπελλο, τό θυμίαμα άνεβαίνει στον άέρα.

Ό γηραιός ποιητής έμφανίζεται πάνω στα σκαλοπάτια. Έ-

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΧΟΛΙΤΣΕΡ: Μέσα στους κήπους του Ταγκόρ

ΒΑΣΙΛΗ ΓΚΟΡΜΠΕΝΚΟ: Οι γραφικές τέχνες στην Ουκρανία

ΑΛ. ΕΜΠΕΙΡ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ: Πιά Κλωντέλ

ΑΗΜ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ: Τόν καιόμερο τό Γιάννη

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ (Συνέντευξις του κ. Σκουλούδη με τόν κ. ΗΛ. Βενέρη)

ΓΙΑΝΝΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ: Τό «Σπίτι με τή Ρόδα»

ΚΟΥΛΗ ΑΛΕΞΗ: Ντε Προφούντις

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΑΛΛΟΥΝΗ: Μουσική έβδομας

ΤΕΜΟΥ ΑΓΡΑ: Η κριτική του βιβλίου

ΑΗΜΟΣΦ. ΒΟΥΓΥΡΑ: Τό βάσανο τής έποφίας (μυθιστόρημα, συνέχεια)

ΚΟΛΕΤΤ: Τό χροστό μου (μυθιστόρημα, συνέχεια)

γει βγάλει τή σαντάλια του. Τυλιγμένος στο φαρδί, σκοτεινό χιτώνα του, μπαίνει στο ύπόστεγο, σκύβει τό κεφάλι πάνω στις ένωμένες παλάμες του, κι όλη ή συναχθή βυθίζεται μαζί του για μιά στιγμή σε βουβή έκσταση. Ύστερα σηκώνει ψηλά τή μάτια, κ' ή φωνή προφέρει μ' ένα τραγουδί-στό, λειτουργικό τόνο ένα χωρίο από τής Ούπανισάδ. Τό χωρίο είναι κι αυτό μιά προσευχή.

Ύστερα διπλογονατίζει πάνω στην ψάθα πούνα πίσω από τή σκαμνιά με τής προσφορές, σταυρώνει τή γέρια του με άνείπωτη άργοντία, και με φωνή ψιλή και μελωδική μιλάει σε διάλεχτο υπεγκλή, τή μητρική του γλώσσα.

Με συγκέντρωση, οι άκροατές, οι γυναικές, οι ήλικιωμένοι άντρες, τή νέα κορίτσια, είναι καθισμένοι μέσα στο τζαμάτο και διάφανα περίπτερο, όπου περνά τό πρωινό φώς, κ' έξω στα χαμηλά σκαλοπάτια.

Τέλος, σηκωμάστε όλοι, μαζί με τόν ποιητή, προσκλίνοντας τό κεφάλι, και μιά στροφή από τής Ούπανισάδ κλείνει τή έωθινή λειτουργία.

Έξω, μπροστά στο περίπτερο, ό Ταγκόρ στέκεται ακόμα μιά στιγμή. Σε μακριά σειρά, οι μαθητές, οι ώραιες άργοντοπούλες κ' οι σεβάσμιοι άντρες ζυγώνουνε τόν άψηλό γέρο με τό λιονταρήσιο κεφάλι. Καθένας, άντρας ή γυναίκα, σκύβει ίσαμε τή γή, άγγίζει τή σαντάλια του ποιητή με τή γέιλη, ή με τό γέρι, για να φέρη ύστερα τή δάχτυλα ίσαμε τή γέιλη.

Και να, πάλι γλιστράει μέσα μου τό άίσθημα κείνο τής παραφωσίας, τής δυσαρμονίας, τής έλλειψης ένότητας στη μορφή αυτή: ή ίδια δυσφορία που δοκίμασα διαβαίζοντας τό γράμμα προς τό Μουσσολίνι ή τήν είδηση για τήν ύποδοχή του λόρδου Λάβττον.

Πρός τή όλα αυτά τή μικροπράματα, αυτό τό τυπικό ύστερα από τή μεγαλειώδη γιορτή, ύστερα από τή λατρεία του ύπερτοπου πνεύματος; Αυτό μου θυμίζει, χωρίς να τό θέλω, μιά σκηνή του Λατερανού, όταν μπροστά σ' ένα γηραιό και φιλήδονο καρδιναίο, στη γιορτή του Πάγου, γονυπετούσε ή ρομано-άμερικανο-άγγλική γυναικεία παροικία. Τό προσκύνημα αυτό, όσο κι άν δικαιώνεται από τάντολικά ήθη, έξαστενει και ταράζει μέσα σε μένα, τόν Ευρωπαίο, τήν ώμορφη και καθάρια έντύπωση που μούγε κάμει ό Ταγκόρ τής ώρες που πέρασα μέσα στο Βασίλειό του.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΧΟΛΙΤΣΕΡ

ΔΗΜ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΧΤΩΒΡΗΣ ΑΗ-ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ι ο καλός μας ο Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι άρχαιος Άθηναιοι τον δύνωσαν Πυθαγόρα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Στο Άττικό ημερολόγιο που βλέπει κανείς... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Ενας άντρας θρόισι στη γλαυκά του... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Παλαιότερα... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

θώτερη, τούτη τη σημασία... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Εξ άλλου πήγε ο καιρός έρρός... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Στις 18 του μήνα γιορτάζεται ο Άγιος Λουκάς... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Το Άγιου Λουκά, σπείρε τα κούκια... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Για να φτιάσει τη ρίμα του ο ποιητής... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Στις 25 του Οκτώβρη κοντά ο Άγιος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Οι Άγιοι Φαούτος, Βασίλειος... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

Αν τύχη η άνοιξη καλή, μπορεί να πετύχει το σκοπό σου... Οκτώβριος έρχεται... Οκτώβριος έρχεται...

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΦΙΓΛΕΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο Άγριόγιαννης

Τρίτη, Τετάρτη θλιβερή, Πέφτη φαρμακαμένη... Ο Άγριόγιαννης... Ο Άγριόγιαννης...

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Το δείπνο του Χάρου

Παρακαλώ σε, μάνα μου, μιά χάρι να μου κάμης... Το δείπνο του Χάρου... Το δείπνο του Χάρου...

ΕΙΣ ΧΉΡΑΝ

Κυρά, που κάθεται ψηλά, κατέβα πορακάτω... Είς χήραν... Είς χήραν...

Τα παλληκάρια του Μοριά

Τα παλληκάρια του Μοριά κ' οί εμφορες της Πάτρας... Τα παλληκάρια του Μοριά... Τα παλληκάρια του Μοριά...

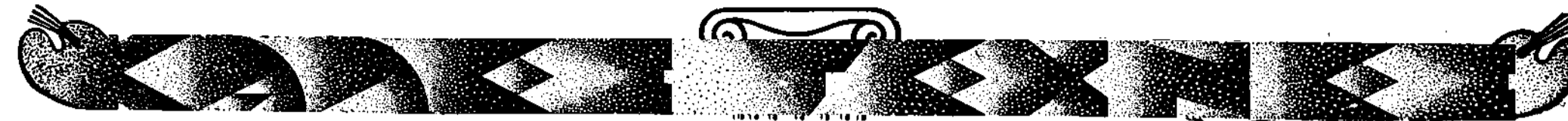
Κατάρτα της άπαρνημένης

Α βουλήθης να μ' εβρηθής και να μ' αλλημονήθης... Κατάρτα της άπαρνημένης... Κατάρτα της άπαρνημένης...

ΔΗΜ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

(1) Το φύλλακα των κασιωνών δώου του χωριού.

TA ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΙΝΕ ΕΡΓΑ ΑΙΩΝΙΑ

ΒΑΣΙΛΗ ΓΚΟΡΜΠΕΝΚΟ

ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

ΤΗΝ Ουκρανία, η γαργαλική ελπίδα... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

Παιδί στο ποτάμι... Ζωλογραφία του Φρίνκεν

λες ανώτερης παιδείας, είναν λοιπόν σπανιότατο να μπορεί ένας Ουκρανός να φορομώσει ένα δολοκλήρωμα πρόγραμμα άνω-κάτω... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

Στην περιοχή της γραφικής τέχνης, ως δημιουργία και οργανωτική κέντρα, το γραφικό Έργαστήριο και το Ίνστιτούτο του Κίεβου εξεπολύσαν μιά μεγάλη προπαγάνδα προσηλυτισμού... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

Ο πρώτος και αξιότερος Ουκρανός γράφτης είναι ο Π. Παρμπούτ... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

Οι Ουκρανοί πέσανε στα 1920 από τυφοειδή πυρετό... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

κάνω από τις όποιες άπαυτηγ-καν οι νέες τάσεις είναι, από τότε μέρος, η σύγχρονη ευρωπαϊκή τέχνη... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

Η επίδραση του γαλλικού στέλιου (από τον Ντομνί Ισάμν τον Ντοφύ) και της γερμανικής κυβερνητικής γραφικής στάσης... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

Κορίτσια στο διάβασμα... Ζωλογραφία του Νάλεπν

με τους Γερμανούς κοιντορνε-βιστές... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

Οι πρώτοπώτερος και τελειότερος δούλος από Ουκρανούς γαργαλές είναι ο λευκόμομος Φιλιπποφ... ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ...

Η ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

BYRON

ΣΕ ΕΙΔΑ ΝΑ ΚΛΑΙΣ

Σε είδα να κλαίς—κι' άπ' τα γλαυκά σου μάτια... ΣΕ ΕΙΔΑ ΝΑ ΚΛΑΙΣ... ΣΕ ΕΙΔΑ ΝΑ ΚΛΑΙΣ...

HEINE

ΕΙΣ ΤΑ ΓΛΥΚΑ

Είς τα γλυκά, τα ώρατα σου τα μάτια... ΕΙΣ ΤΑ ΓΛΥΚΑ... ΕΙΣ ΤΑ ΓΛΥΚΑ...

LENAU

Η ΛΙΜΝΗ

Επάνω ο ήλιος γέρνει, πάει να δύση... Η ΛΙΜΝΗ... Η ΛΙΜΝΗ...

BYRON

ΜΕΣ ΤΟ ΒΟΥΔΟ

Μέσ' στο βουδο, μέσ' στο βαθύ μου πόνο... ΜΕΣ ΤΟ ΒΟΥΔΟ... ΜΕΣ ΤΟ ΒΟΥΔΟ...

Οκτώβριος και δεν έσοιρες, όχτώ σωρούς δεν έκομας, σοο λένε. Η παροιμία έχει και βα-

Σήμερα έζόν άπ' τη Θεσσαλονίκη

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΡΒΟΥΡΩΝ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ

Τρεις κοπέλλες λυγερές

Τρεις κοπέλλες λυγερές πάνε τ' όδρομ' μοναχές... Τρεις κοπέλλες λυγερές... Τρεις κοπέλλες λυγερές...

Μέ τα γλυκά, τα ώρατα σου τα μάτια

Μέ τα γλυκά, τα ώρατα σου τα μάτια

Μέ τα γλυκά, τα ώρατα σου τα μάτια

Μέ τα γλυκά, τα ώρατα σου τα μάτια

Μέ τα γλυκά, τα ώρατα σου τα μάτια

(Από τα «Τραγουδία»)

(Μετάφραση), ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΒΟΡΕΑΣ

ΓΙΑΝΝΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ ΡΟΔΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΑΠΕΝΤΕ χρό-
να είναι ικανά να
λουθούν τον πέ-
δρο, είτε... Το σί-
δρο γίνεται σκώ-
νη, ένα μοναχό-
λεπτό. Με κινεί
κι' ένας μικρός
φύλακας... Νά γίνε-
σαι ένα κοβάκι, να
κλυθείς πάνω σε
τούτη την πλατάνια
που μοιάζει αγάπη
και χαριόμυλο. Ένα
κοβάκι να πίνει το
φως και να με-
θάσ...

Είχαμε φτάσει μπρος
στο «Σπίτι με τα Ρόδα».
Απάνω στο καράβι
του μίλησα για την
πλατάνια της θάλα-
σσας, που δεν είναι
ούτε μπλε, ούτε
σταχτιά. Γνώρισα
μιας που έλεγε ότι
είχαν το χρώμα ενός
αβραμίου που γκι-
λοποιείται για δύο
στή φυλές, με ροζή
στη φύλη και με
λευκή στη γύλη. Ή
γνώριζε να πλάθει
— είναι η φυ-
λακή.

— Τώρα, κύριε, είχα
μπρος στο «Σπίτι με
τα Ρόδα». Δύο φορές
το χρόνο έρχομαι σε
τούτη τη μικρή
πολιτεία. Τη λένε Πίνα,
μα οι ντόπιοι τη φωνάζουν
Πέτρα κι' έχει ένα
χειμάρι βαρύ. Κατακαλόκαρο
ξυπόδητοι καταγίτες,
φουκαλοθάλασσοι.
Τη δένουν βοριάδες,
κι' ο ήλιος την ψήνει
από σούκο. Στους κά-
μους της είναι βαλτο-
κόκορο, όπου φτυ-
ρώνουν καλάμια, βου-
λάρα και σίκια. Καλαμι-
ώνες και φουρνιέρες
είναι γεμάτες πίπες,
υπεκατόνια κι' άλλα
νεροπούλια. Στ' ανατολί-
κων βουλάων με φα-
γοστέφανα από κρι-
σορδίνες καταχί-
νασται, από λινάκια
και από λινάκια. Κατα-
χίνασται στην πολι-
τεία κι' έσω από τα
σπίτια των ανθρώπων
κυλάν βουρκόδια με
μυαλάκια. Τα παιδιά
είναι κίτρινα σαν
το φθινόπωρο και
προμένια. Έδω οι
άνθρωποι πατρεύονται
δεκαπέντε χρονών
και πεθαίνουν στα
τριάντα. Το «Σπίτι
με τα Ρόδα» είναι
πόδια του βουνού
μέσα σ' ένα λε-
μονοδάσος. Είχα
πάντα μου μια πε-
ριέργεια να γνωρί-
σω τους ανθρώ-
πους που το κατοί-
κουν. Είναι ένας
μικρός πόργος σε
στυλ feudal με
σκακιέριο άπανο
απ' την δεσποτία
«Chateau aux Bonheurs».
Αυτή η δεσποτία
δούδα απ' τον προ-
πάτο, έναν παλιό
βενετόνα άρχοντα.
Σήμερα όμως είναι
το «Σπίτι με τα Ρόδα»
γιατί το περιούσιο
παρόν και το πύγιο
ολοτράγιο.

Από την Πέτρα
δταν ζήτησης τον
πόργο του 'Αμυρά,
τενόντων το γέ-
ρι, και σ' άδειχον
προς σ' ανατο-
λικά. 'Αν προέβλε-
πε, θα ήθελε πιά
τά μάτια τους
αυθαίρετα στα χι-
λοχρήνια κακία
κρομμυλιά στα
αυθαίρετα στον
αδύτων της
άνθρωπινης ψυ-
χης. 'Υστερα
έξικνα με τη
χαρούγη ή με
το βραδίον
σάν πλατάνια
και σκακιέ-
ρια πάνω απ' τα
βουνά. Οι φρα-
γιές λουλουδιών
κι' από το λεμονο-
δάσος ξεχύνονταν
εδώθερ ποιος
που λιγνύον. Ένας
ερωτικός παλμός
κυματίζει στον
αίθερα. Οι άνθρω-
ποι της βίλλας
είναι κρυμμένοι
πίσω από
βαρικές βελουδι-
νές κουρτίνες. «Ε-
δω, είπα
μονολογώντας,
πρέπει να
είναι άνθρωποι
και μια φορά
αγάπη». Γέλασε
ο άνθρωπος
που ή-
ταν μαζί μου.
«Πρέπει», άπο-
κρίθηκα
μυσολώντας.
Τον παύσαν
αυτών έ-
δω όταν έρχομαι.
Πατάει στο
χάμα γέρα
και πλατάσ
σάν το βουνό
του κεραλά
που είναι
άντικρυ μου.
Ξερέει καλά
πώς το σίδερο
είναι βρο-
σμένο από τα
υπαρκά και
μιασε τα
ρόδα, τα
ώραία κορίτσια
και τα
χελιδόνια. 'Αρα
τον παύσαν
με το χέρι,
καί τον βάζω
ν' άγαπά
δτι μισά.

— Θάνα, είπα,
πολύ εθιχόμενοι.
'Εβεικα
έκει από
πόδια του βουνού.
'Ηρθαμε
κοντά τόσο
αυτός με
κράτησε
σφιχτά. «'Ηταν
πλησιάζεις!»
Είδα
ένα μάτι...
'Ηταν
βανάσιος,
έλεγε
ρίζοντα
βαθιά
στο χόμα
και το «Σπίτι
με τα Ρόδα»
έλεγε
πεδάνα.

— Σ' ένα τέτοιο
σπίτι
πρέπει να
κδέκεται.
— Ναι,
πρέπει, είπα
ψυχρά.
— Γιατί
έχουσαι;
— Δεν
έξωρα, μα
θαρρά
πώς
μισό
λιγότερο.
— Κι' έγω
μισό
περισσότερο.
— 'Αλλήθα,
ήταν
μίσος
το μάτι
του.
— Γιατί
μίσος
τα ρόδα;
τον ρό-
τη.

— Ένα
πλατύ
γέλιο,
πρόστυχο
και
κεραμαχικό,
χώθηκε
στο
μοστέρο

του το σόφο
και μ' άπο-
κρίθηκε
ένω
σύνκαρτα
έχουσε
μέσ' στην
ακάθαρ-
τη και
μολυσμα-
τική
κούφλα
της
μύτης
του
ένα
λεμονοδάσος.
— Γιατί
έτσι...
πώς
να...
για-
τί πρέπει...
'Υστερα,
συνήθισα
το βλέμμα
του
και
σάν
περνούσα
το δρόμο
μια
λιγαριές
και
τα
πλατάνια
που
φάνε
προς
τα
Σελία,
με
σταμά-
τησε.—
Κόκκινα
μέσ' στα
πράσινα
βάλα
βατράχια.
'Ηταν
νύχτα
χα-
ρίς
φεγγάρι
και
φρούδες
κάτι
σάν
φοβέρα
μέσ' στα
χουλόφυλλα
των
πλατάνων.
Μύριζε
νικομομένο
χόρ-
το
κι' έμπαινε
στην
ψυχή
μου. —
«Γιατί».

Το μάτι
του
φωφόρισε
και
φώ-
τισε
με
παράλα
φέγγη
τη
μορφή
του.
«'Όσο
δεν
έχει
θρησκεία
σου
το
μίσος».

«'Η φωνή
του
ήταν
γαδρή
άντιπα-
λάση
δω
κρότων
από
βαθύ
σπή-
λακο. 'Η
έννοια
της,
από
κυμαίνε-
σες
απανα-
τες
φορές
στον
αέρα,
χύνε-
ται
με
δριή
πάνο
στον
αυθαίρετο
κάμ-
ου. 'Εννοια
σάν
γαρά
μέσα
μου
ή
λάβα
μιάς
ακατάλη-
της
ιδέας.
'Εν-
νοια
σάν
καταπονή-
σιωμα. 'Ε-
ναν
όκεανό
από
σύγχυση
και
σκακιό-
δια.
Ζητώντας
σάν
σούδα,
κρεμάστικα
πρόσ
αυθέρτα—
ω
αυθέρτα
από
άγερτα
μέσα
σε
πληγές
ποπολημύρες».

«'Αρχισα
τότε
να
το
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή
μου,
κλάδω
φλουροκόβαν
στα
νερά
μέσ' στα
ρύακια
και
τα
φύλλα
πλά-
στικα
πράσινα.
'Απ' αυτό
το
φάκελο
πράσινο
κάν
πόδιον
ήταν
γεμάτα
τα
ασημιό-
πια
από
ασημιό-
πια
κοριτσά-
κι.—
Άρχισα
τότε
να
λέω
πώς
ή-
ταν
καλοκαρι-
στικό
μεισημέρι. 'Ο
πόδι
φαυροκόβαν
μέσ' στην
ψυχή

τα. Ο μικρός Φραντς τραβήχτηκε γρήγορα...
Οι άνθρωποι του Φεγγαριού, οι άνθρωποι του Φεγγαριού, φώναξε ο μικρός...

είτασε από παντός ζήτημα για το μικρό Φραντς.
Μια μεγάλη λαμπρότητα έλασε γρήγορα τους...

Από κράτησε μόνο μια στιγμή. Το έπαιζαν αυτό παιδάκι...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

Οι δύο συνταξιούχοι κοιταχθήκανε...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

Οι δύο συνταξιούχοι κοιταχθήκανε...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

Οι δύο συνταξιούχοι κοιταχθήκανε...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

Η απόσταση από τη Γη ως το Φεγγάρι...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

Η απόσταση από τη Γη ως το Φεγγάρι...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

Η απόσταση από τη Γη ως το Φεγγάρι...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

ΣΤΟ ΕΠΙΘΕΜΟΝ: Τό τέλος.
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

ΣΤΟ ΕΠΙΘΕΜΟΝ: Τό τέλος.
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

ΣΤΟ ΕΠΙΘΕΜΟΝ: Τό τέλος.
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ...
Από άσφραξη. Γιατί:
Βέβαια, γιατί το άσπιο είναι έντονα...

ΔΕΛΤΙΟΝ 27ου ΤΕΥΧΟΥΣ (Β' τόμου).
ΑΠΟΚΟΠΙΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ 26 ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΑΝΤΙ ΛΑΧΕΙΑ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
Οι τυχόν μη προηρηθευσέντες...

STEWART WHITE
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΣΙΓΗΣ
(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Πώς έχει την ιδέα πως είναι καλύτερα...
Πρόπετε να πετάξουμε τις παλίδες μας...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...
Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...
Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...
Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...
Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...
Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...
Είτανε αερολιθάρης, από κατά εικασμοί...

ΔΙΑΦΟΡΑ
x. ΤΑΤΙΑΝΑΝ ΣΤΑΥΡΟΥ. Εύχαριστούμε θεομάρτυρα...

Γιατί άραγε ο ήλιος είναι κόκκινος το βράδυ;
Ενα μαγευτικό, ρομαντικό φιλόθερμο...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

ΔΙΑΦΟΡΑ
x. ΤΑΤΙΑΝΑΝ ΣΤΑΥΡΟΥ. Εύχαριστούμε θεομάρτυρα...

Γιατί άραγε ο ήλιος είναι κόκκινος το βράδυ;
Ενα μαγευτικό, ρομαντικό φιλόθερμο...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

Μια λόγχη μέσα σ' ένα γαυλιόδοτον.
Μέσα στους γαυλιόδοτον του έλκφανα...

ΑΒΗΣΣΥΝΕΚΡΙΣΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΝ ΚΑΚΟΜΟΙΡΟ ΤΟ ΓΙΑΝΝΗ
(Συνέχεια εκ της 9ης σελίδος)

Οι μαύροι δεν έμποροβόλησαν και σταθήκαν...

Οι μαύροι δεν έμποροβόλησαν και σταθήκαν...

Οι μαύροι δεν έμποροβόλησαν και σταθήκαν...

Οι μαύροι δεν έμποροβόλησαν και σταθήκαν...

Οι μαύροι δεν έμποροβόλησαν και σταθήκαν...

Οι μαύροι δεν έμποροβόλησαν και σταθήκαν...

Οι μαύροι δεν έμποροβόλησαν και σταθήκαν...

ΔΕΛΤΙΟΝ 27ου ΤΕΥΧΟΥΣ (Β' τόμου).
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ

ΔΕΛΤΙΟΝ 26 ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΑΝΤΙ ΛΑΧΕΙΑ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
Οι τυχόν μη προηρηθευσέντες...

ΔΕΛΤΙΟΝ 27ου ΤΕΥΧΟΥΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣΕΘΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΤΑ ΤΕΥΧΑ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ
ΘΡΑΣΟΥ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ: «Μεγάλοι άντοι»...

Η ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
προσφέρει με δρασμάς...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΕΠΙΤΟΜΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΕΠΙΤΟΜΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

COLETTE ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΦΥΡΙΖΕ κυττάζοντας τον εαυτό του μέσα στον καθρέφτη. "Εφ'ερνε στο νου του τον καθρέφτη της Λέας.

—Τι ελπίζεις; ρώτησε τον Ντεμόν. —Δεν λέω τίποτα, απήντησε ο πειθήνιος φίλος. Στην αούλη έξω μιλούν.

Ο Μπόμπ εγκάτελιψε το δωμάτιο του Ντεμόν, κλείνοντας με θόρυβο την πόρτα και ξαναγύρισε στο διαμέρισμά του. Η όδός Ριβολί, ευπνή πιά, γέμιζε τ' αούτια του θόρυβου και ο Μπόμπ μπορούσε να δει από το παράθυρό του τα ανοιξιάτικα φύλλα, άκαμπτα και διαφανή σαν πράσινα ξυράφια κάτω από τον ήλιο. "Εκλεισε το παράθυρο και κάθισε σε μία μικρή καρέκλα, που βρισκόταν ξεμοναχιασμένη σε μία γωνία μεταξύ του κρεβατιού και της πόρτας του λουτρού.

—Πώς γίνεται αυτό;... άρχισε να λέει χαμηλόφωνα.

"Επειτα σάπασε. Δεν καταλάβαινε γιατί στο διάστημα έξι μηνών δεν είχε σχεδόν καθόλου σκεφή τον έραστή της Λέας.

"Δεν είμαι παρά μία μεγάλη τρελλή", έλεγε το γράμμα της Λέας, το εύλαβικά φυλαγμένο από την Σαρλόττα Πελλού.

"Μία μεγάλη τρελλή;" Ο Μπόμπ κούνησε το κεφάλι. "Είναι άσπαστο, δεν την βλέπω εγώ έτσι. Ποιόν θα μπορούσε ν' αγαπάει γι' άντρα; "Ενα είδος Πατρών; Μάλλον ένα είδος Ντεμόν. "Ενα μικρόν "Αργεντινό;... Χαμογέλασε άπλοικά. "Εξω από μένα τί μπορεί πραγματικά να της άρεση;"

"Ενα σύννεφο έσκίασε τον Μαρτιάτικο ήλιο, και η κάμαρα έπίσης σκοτεινιάσε. "Ο Μπόμπ στήριξε το κεφάλι του στον τοίχο. "Η Νουβού... με γέλασε;... Με άπάτησε τόσο άσχημα;... Μου τ'έκαμε αυτό;... "Εστόλιζε τον εαυτό του με λέξεις και εικόνες που τις έφτεταχνε με κόπο. Προσπαθούσε ν' αναπολήσει τα πρώινα παιχνίδια της Λέας, μερικά εύχάριστα άπογεύματα, τον ήδονικό ύπνο του χειμώνας στο ζεστό κρεβάτι της Λέας... "Αλλά διαρκώς σ' όλα αυτά έβλεπε έναν έραστή: τον Μπόμπ. Σηκώθηκε άπότομα:

—Είναι πολύ άπλό! "Εάν δεν ιδώ κανέναν άλλον κοντά της, θα πή πάς δεν υπάρχει άλλος.

Πήρε το τηλέφωνο, έπειτα το ξανάφωρε πάλι.

Βγήκε, άτάραχος, ύψώνοντας τους ώμους. Το άνοικτό άμάξι του τον έφερε έως το άδαμαντοπολείο όπου ένθουσιάστηκε από ένα διάδημα με ζαφείρια, που έλαμπε σαν φωτιά, και που θ' άπήγαινε ύπεροχα στα μαλλιά της "Εδέμ. Το άγόρασε. "Αγόρασε άκόμη άνθη.

"Ηταν άκόμη μόλις 11. Τριγύρισε μισή ώρα άκόμη έδω κι' έκει, πέρασε από την Τράπεζα, ξεφύλλισε μερικά έγγλέζικα περιοδικά στα περίπτερα, πέρασε από ένα άνατολιτικό καπνοπωλείο, από τον άρωματοπωλή του. Τέλος, ξαναβήκε στο άμάξι και στρουγυλοκάθησε σ' ένα σωρό από πακέτα δεμένα με κορδέλες. Διέταξε:

—Στο σπίτι.

Ο σωφέρ γύρισε: —Ο κύριος;... Ο κύριος είπε; —Είπα: στο σπίτι, λεωφόρος "Ινκερμαν. "Εχασες τους δρόμους;

Το αυτοκίνητο άρμησε προς τα "Ηλύσια. "Ο κύριος Πελλού ο νέος; άναπαυόμενος στο μαρκοκινό του καθίσματος, με το καπέλλο στα γόνατα, ροφούσε τον άνεμο και έβίαζε με κάθε τρόπο το μυαλό του να μη λειτουργήσει. "Εκλεισε τα μάτια περνώντας μεταξύ της λεωφόρου Μαλακόφ και της πύλης Ντωφίν, για να μην άντικρύσει καθόλου την λεωφόρο Μπωζώ.

Ο σωφέρ κορνάρισε... έφθασαν στο βουλευτήριο "Ινκερμαν. Σταμάτησαν, η πόρτα έτριξε με μία μαρκυά άρμονική νότα. "Ο θυρωρός με το κασκέτο στο κεφάλι βιαζόταν. Η φωνή των σκυλιών χαιρετούσε τη γνωστή μυρωδιά εκείνου που έφθανε. Πολύ ευδιάθετος, άναπνέοντας το άρωμα του φρέσκου χόρτου, άΜπόμπ μπήκε μέσα στο σπίτι και άνέβηκε με βήμα αυθέντου στο διαμέρισμα της νέας γυναικας που είχε εγκάτα-

λείψει τρεις μήνες πρώιτερα, όπως ένας εύρωπος άντης έγκαταλείπει στην άλλη άκρη του κόσμου μία μικρή έξωτική σούζο.

"Η Λέα πέταξε μακρύτερα, πάνω στο άνοικτό γραφείο, τις φωτογραφίες που είχε βγάλει από το τελευταίο μπαούλο: "Πόσο άνόητοι είναι οι άνθρωποι. Θεέ μου! Και τόλμησαν να μου δώσουν τέτοια πράγματα. Και νομίζουν πως θα στήσω την εικόνα τους πάνω στο τζάκι μου μέσα σε κορνίζα νικελέ!..."

Πήρε πάλι τις φωτογραφίες στο χέρι της και πριν τις έσοχσει, τις έτίμησε με το πιο σκληρό βλέμμα που μπορούσαν να ρίξουν τα γαλάζια μάτια της. Στο μαύρο φόντο της κάρτ ποστάλ διεκρίνετο μία γυναικά με βέλο που το άνασήκωνε λίγο ο άνεμος. "Εστην άγαπητή μου Λέα, άνάμνηση των ύπεροχων ώρων του Γκέθαρου! "Ανίτα. Σε μία άλλη φωτογραφία ποζάρει σαν τα μέλη μιας οικογενείας, ένα είδος δολοκλήρης άποικίας με έπικεφαλής μία γιαγιά φρεασιδωμένη που κρατούσε ψηλά ένα άξεσουάρ του κοτιγιόν και είχε το ένα πόδι πάνω στο άλλο.

"Δεν άζει αυτό να ζή", είπε η Λέα, σκίζοντας το καρτόνι.

Μία άλλη φωτογραφία κύλησε μπροστά της. "Ηταν το ήλικιωμένο εκείνο ζευγάρι των δεσποινίδων της έπαρχίας, των έκκεντρικών, που όλο φώναζαν και καυγάδιζαν, καθισμένες κάθε πρωί στους πάγκους του κήπου, κάθε βράδυ την ώρα του φαγητού, ή όταν κεντούσαν στο μεταξωτό μία μαύρη γάτα, ένα κάβουρα, ή μία άράχνη. "Εστη χαριτωμένη μας μάγισσα, οι μικρές της συντροφισσες του Τρογιά: Μικέτ και Ρικέτ.

Η Λέα κατέστρεψε όλα αυτά τα σουβενίρ του ταξιδιού και έσφιξε με το χέρι της το μέτωπό της.

"Είναι τρομερό. Και πριν απ' αυτό, όπως και ύστερα—άλλες. Πού θα μοιάζουν. Δεν μπορεί τίποτε να γίνει. "Ετσι είναι. "Ισως παντού όπου υπάρχει μία Λέα να ξεφυτρώνει πάντα μια Σαρλόττα Πελλού, μία ντε λά Μπέρε, ή ντ' "Αλδόνζα. "Απαίσιες γρηές που ήσαν άλλοτε ώραιές νέες..."

Ξαναγύριζε έπειτα από 6 μήνες κάπως άδυνατισμένη, αλλά ήουχη. "Ενα τικ κατέβαζε κάποτε—κάποτε το πηγούνι της προς το λαιμό της. "Αλλά το σταράτο δέρμα της, μασιγωμένο από τον ήλιο και τη θάλασσα, άνθιζε σαν το δέρμα νέας κι' ώμορφης χωριατοπούλας, που δεν είχε ανάγκη από φτειασίδι. "Επρεπε μόνο να κρύψει με φρόνηση τον μαραμμένο λαιμό της.

"Αχι αυτό το ταξίδι—άναστένναζε. Πόσο κουραστικό ήταν!... Σούρωσε τα φρύδια της, έκανε τον καινούργιο της μορφομας και διεπίστωσε ότι είχαν σπάσει το τζάμι μιας μικρής φωτογραφίας του Τσάπλιν.

"Πώ! πώ!... Και ένα ξήλωμα σ' αυτή την κουρτίνα. Και άκόμη τί έχω να ιδώ... Που ερχο το κεφάλι μου όταν έφευγα!... Και για ποιά λόγο; "Ωσαν να μην μπορούσα να περάσω τον πόνο μου έδω, τόσο ήσυχας.

Σηκώθηκε για να σημάνη και συμπάτησε τις μουσελίνας του πενιούάρ της.

"Η θαλαμηπόλος μπήκε μέσα φορτωμένη με άσπρόρουχα και μεταξωτές κάλτσες.

—Είναι ένδεκα, Ρόζα. Και το πρόσωπό μου είναι άφτειαχτο! "Αργήσα..."

—Δεν βιάζει τίποτε την κυρία. Η κυρία δεν έχει πιά στο κεφάλι της τις δεσποινίδες Μεγκρέ για να την παρασύρουν από έκδρομες και να έρχονται πρωί-πρωί να μαζεύουν όλα τα τριαντάφυλλα..."

—Ρόζα, υπάρχουν πολλά πράγ-

ματα μέσα στο σπίτι που θέλουν διόρθωμα. Δεν ξέρω αν τρεις μετακομίσεις ίσοδυναμούν με μία πυρκαϊά, αλλά είμαι βέβαιη ότι έξι μήνες άπουσίας αξίζουν μία πλημύρα. Είδες την νταντελένια κουρτίνα;

—Δεν είναι τίποτε... Η κυρία φαίνεται ότι δεν είδε τα άσπρόρουχα: τα έφαγαν τα ποντίκια, καθώς και το παρκέττο. Και είναι πολύ περίεργο πως, ενώ άφησα 28 πανιά για το καθάρισμα των τζαμιών, βρήκα μόνο 22.

—Οχι δά! —Μά ακριβώς όπως λέω στην κυρία..."

Κυττάχθηκαν με μία άμοιβαία περιφρόνηση, προσκολλημένες και οι δυο στο άνετο αυτό σπίτι, το πλεγμένο στα χαλιά και στα μεταξωτά, με τα γεμάτα έρμαρία και τα λουστραρισμένα ύπόγεια. Η Λέα κτύπησε το γόνατό της.

—"Ολ' αυτά θ' αλλάξουν, να το

"Ετσι σκεπτόταν η Λέα στηριγμένη στο κούφωμα του παραθύρου. "Τα τελευταία μου ειδύλλια. "Αλλά ο ώραιος καιρός του Παρισίου, ή θεά της αούλης, καθάρως και ήουχης με τα άνθη της, της άλλαζαν λίγο-λίγο τη διάθεση. Σιλουέτες γυναικείες περιούσαν κατεβαίνοντας προς το Δάσος. "Ηά άκόμα οι φοδστες που άλλαζον, είπε η Λέα. Σχεδίασε στο μυαλό της έπισκέψεις στη μονίστα, και ένας αιφνίδιος πόθος να γίνει ώμορφη την συνετίρη.

"Ωμορφη; Για ποιόν; "Αλλά να, για μένα. Και έπειτα για να πεισμάσω τη μαμά Πελλού.

Η Λέα δεν άγνοούσε τη φυγή του Μπόμπ, αλλά δεν έγνώριζε παρά μόνο τη φυγή. Την είχε πληροφορηθή από μία κάρτα της γρηές Λιλης, που την διάβαζε μέσα στο μπάνιο της, στο Κάμπο!...

Ξανάβλεπε τώρα την κίτρινη αίθουσα των λουτρών, τον ήλιο που έπαίζε πάνω στο ταβάνι. Φώναζε: "Ρόζα, Ρόζα."

Με τους ώμους και το στήθος έξω από το νερό έμοιαζε περισσότερο από ποτέ σαν μία ρωμαλέα περιρρυθτη παράσταση κρήνης. Κινούσε στην άκρη των δακτύλων της το βρεγμένο χαρτάκι:

— Ρόζα, Ρόζα... "Ο Μπόμπ... "Ο κύριος Πελλού τ'έκασε. "Αφες τη γυναικά του!

— Δεν εκπλήσομαι, όπως βλέπετε, κυρία. Το διαζύγιο θα είναι πιο εύθυμο από το γάμο..."

Τη μέρα εκείνη μία έλαρότης άκαρη είχε καταλάβει τη Λέα:

—"Α! το παληόπαϊδο! Κύτταζε τί πήγε και έκαμε!... Και κουνούσε το κεφάλι γελώντας σγά, όπως κάθε μητέρα που ο γυιός της εξώκειλε για πρώτη φορά.

"Ενα λουστραρισμένο άμάξι πέρασε μπροστά από την κιγκλίδα, έλαμψε και χάθηκε, σχεδόν οιωπαλή.

—Για ίδες ο Σπελιέφ, είπε η Λέα. Σπουδαίος τύπος. Νά και ο Μερκυλιέ πάνω στολόγο του. Είναι ένδεκα. Είναι περιεργο πως οι άνθρωποι αυτοί κάνουν διαρκώς το ίδιο πράγμα σ' όλη τους τη ζωή. Μόνον ο Μπόμπ διαφέρει κάτι. "Ο φαχός μου ο Μπόμπ, όλα τελείωσαν μαζί του τώρα. "Ο γάμος, οι γυναικές... πρώι έποιαδήποτε ώρα, πίνει πολύ... Είναι κρήμε..."

"Εγκατέλειψε το παράθυρο και χτυπώντας τους μουδιασμένους άγκώνες της σήκωσε τους ώμους: "Σάζει κανείς τον Μπόμπ μία φορά, άλλα δχι δύο. Γυάλασε τα ύγια της, έκαμε χα... χα με το στόμα της σ' ένα έξέθρο δαχτυλίδι, παρατήρησε από κοντά το άποτυχημένο κόκκινο των μαλλιών της και τις ρίζες που άσπριζαν, σημείωσε κάτι στο καρνέ της. "Ενεργούσε πολύ γρήγορα και με λιγώτερη πόζα από άλλοτε για να άγωνισθή έναντιον μιας βουβής προσβολής άγωνίας, που την έγνώριζε καλά και την άνώμαζε ήθιλόπονο της καρδιάς.

Μέσα σε λίγα λεπτά έπόθησε διαδοχικά μία βικτώρια καλοφτιαγμένη με ένα καλό άλογο, έπειτα ένα αυτοκίνητο έξαρετικά ταχύ, έπειτα μία πλήρη επίλυση στύλ Διευθυντηρίου. Σκέφθηκε άκόμα να μεταποίηση το κτένισμα της που το κρατούσε το ίδιο είκοσι χρόνια—τά μαλλιά ψηλά. "Ενα μικρό ρουλό χαμηλό, όλα Λαβαλλιέρ... Αυτό θα μ' άφινε να φορέσω ρόμπες όπως είναι της μόδος έφέτος. "Επί τέλος με μία καλή φροντίδα, με μία καλή γενική δίαιτα μπορεί ν' άξιώσω άκόμα δέκα—δχι, άς βάλουμε πέντε χρόνια..."

Με μία προσπάθεια ξαναγύρισε στα λογικά της, ο νους της φωτίσθηκε.

"Μία γυναίκα σαν και μένα έχει κουράγιο να τελειώνη με δλ' αυτά;" Ξανάφερε στη μνήμη της τους περα-

στικούς και τους έραστές της νεότητος της προσατευόμενος από τους γέρους, και βρήκε τον εαυτό της άηγνό, ύπερηφανο, άφοσιωμένο έδω και τριάντα χρόνια σε νεαρούς.

"Και όφειλεται σε μένα αυτή η δροσερή σάρκα! Πόσοι είναι που μου όφειλουν την ύγεια τους, την ώμορφιά τους, τη συνήθεια να άπολαμβάνουν τον έρωτα χωρίς μονοτονία;... Και θα πάω τώρα να βρω έναν γέρο κύριο σαράντα χρονών;..."

"Ετριψε τα χέρια της και γύρισε το πρόσωπό της από το άλλο μέρος.

"Μπα! "Αντί για δλα. Είναι καλύτερα. "Ας άγοράσουμε χαρτιά, καλό κρασί, μάγκες του μπριτζ, βελόνες του πλεξιματος, και δλα εκείνα τα μικροπράγματα που χρειάζονται για να βουλωσουμε μία μεγάλη τρύπα, να μεταμορφώσουμε το τέρας—τη γρηά γυναικά..."

Οι τουαλέτες ήλθαν. Η Κινέζικη πεντικιούρ μία φορά την εβδομάδα ή μανικιούρ δυο φορές και το μασάζ κάθε μέρα. "Εβλεπαν τη Λέα στο θέατρο, και πριν από το θέατρο στα ρεστوران στα όποια είχε να πάη από την εποχή του Μπόμπ.

Δεχθηκε πολλές προσκλήσεις. Κατέφυγε και στον Πατρών, διατήρησε καί διευθυντή μιας έπιχειρήσεως πυγμαχικής. "Αλλά ο Πατρών ήταν παντρεμένος με μία νέα ιδιοκτήτρια μπαρ, μικρόσωμη, τρομερή κ' ήλιάρια. Η Λέα έπεγείρησε να ζαναβρή τον άθλητή της. Εισέπνευσε την μυρωδιά του ίδρωτος, του ξειδιού και της τερεβυνθίνης που άνέειδε το «περιβάλλον» του Πατρών, και έφυγε μακρύτερα.

Οι δοκιμές αυτές που έκανε να επιστρέψη στην πολυκόμητη ζωή της έστοιχίζαν μία κόουραση που έν μπορούσε να την εξηγήσει.

—Μά τί έχω λοιπόν; Πασπάτουμε τους άστραγάλους της, κάπως πρησμένους το βράδυ, παρατήρησε με προσοχή στον καθρέφτη τα δόντια της, δοκιμάζε με τη γραβά της, όπως δοκιμάζον ένα βαρέλι, τους πνευμονάς της, το στομάχι της.

"Η βαρώνη ντε λά Μπέρε, που την συνήτησε ένα βράδυ σ' ένα κένσο να ποτίη με λευκό κρασί δυο δεκαδες στειδία, την πληροφορήθη για την έπιστροφή του άσώτου υιού, και την άνατολή μιας νέας σελήης του μέλιτος στο βουλευτήριο "Ινκερμαν... Η Λέα άκουσε αυτή την ήθική ιστοριούλα με άδιαφορία. "Αλλά άγρίασε από συγκίνηση μία μέρα άργότερα, όταν άνεγνώρισε μπροστά στην πόρτα της, μία λιμουζίνα μπλέ, και είδε την μαμά Πελλού να έσχιζε την αούλη της.

—Επί τέλος, επί τέλος! Σε ξαναβρήσκα! Λέα μου! Πιο ώμορφη από ποτέ! Πιο λεπτή από ποτέ! "Γιροσογή, Λέα μου, δεν πρέπει ν' άδυνατίσεις πολύ στην ήλικία μας! Τόσο, αλλά δχι και περισσότερο! Με τί εύχαριστήση σε ξαναβλέπω!

Ποτέ ή φωνή αυτή δεν είχε φανη τόσο γλυκειά στη Λέα. "Αφινε την κυρία Πελλού να μιλή. Την είχε βάλει να καθήση σε μία χαμηλή πολυθρονίτσα μέσα στο γλυκό φως του μικρού σαλονιού με τους τοίχους ντυμένους με χρωματιστά μεταξωτά, όπως άλλοτε. Η "Ιδια είχε ξαναπάρει μηχανικά την καρέκλα με τα ψηλά νάτα που την υπερέβαινε να χ' μηλώνη τους ώμους της και να ήσασκωνή το πηγούνι, όπως άλλοτε. "Ανάμεσά τους, στο κεντημένο τραπεζομάνδηλο ήταν τοποθετημένη όπως άλλη φορά ή μεγάλη καρέφ' μισογεμάτη από παλιό άλκοολ, πατηράκια από πολύ λεπτό γυαλί, παγωμένο νερό, μπισκότα..."

—Καλή μου, πως ξαναάισθάκαμε, μουρμούριζε ή Σαρλόττα. Ξέρεις την άρχη μου; μην άναμυγνίζεις τους φίλους σου στις στενωχώρες σου, άλλα μόνο στις χαρές σου. "Ολο τον καιρό που ο Μπόμπ γούλιζε μόνος, έπίτηδες δεν σου άνήγγειλα τίποτα. Τώρα που όλα πηγαινού καλά, που τα παιδιά μου είναι εύτυχισμένα,σού το φωνάζω,πέφτω στην άγκαλιά σου, και άρχίζουμε την καλή παλιή ζωή μας.

Διεκόπη, άναψε ένα σιγαρέττο: —...Χωρίς τον Μπόμπ, φυσικά.

—Φυσικά, έκαμε και ή Λέα με χαμόγελο.

(Η συνέχεια στο έόμενο)

